

[Niels Matthiasen.]

denne erkendelse har vi i Danmark en forpligtelse til at yde og øge vor bistand til udviklingslandene med det mål at fremme en udvikling, som vil føre til politisk og økonomisk ligestilling mellem industrilandene og udviklingslandene, og som vil støtte disses bestræbelser for økonomisk vækst og social fremgang.

Regeringen har ment det rigtigt i denne lov at indføje en målsætning. Man kan naturligvis diskutere, hvor meget en sådan betyder, men trods alt må den vel siges at have en bindende virkning, som kan mindske den kløft, der mange gange er mellem de gode hensigter og de kontante realiteter. Men målsætningen er, synes jeg, for snæver. Men lægger mere vægten på udviklingslandenes økonomi end på deres ligestilling og sociale fremgang. Den binder Danmarks samarbejde til udviklingslandenes regeringer og myndigheder, men hvad med de internationale organisationer? Og der lukkes helt af for støtte til frihedsbevægelser i udviklingslandene.

Socialdemokratiet vil til finanslovsforslaget stille ændringsforslag om støtte til frihedsbevægelserne i Asien, Afrika og Latinamerika. Vi har valgt denne fremgangsmåde, fordi ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene har gjort det klart, at man ikke fra regeringens side vil medtage støtte til frihedsbevægelser i bistandsloven. Det beklager vi, men vi finder denne lov så vigtig, at vi ikke har ønsket at skabe unødigt splittelse omkring den. Vi forstår imidlertid ikke regeringens holdning. Vi kan ifølge loven give udviklingshjælp til regeringer, som hersker ved hjælp af undertrykkelse og forfølgelse, men vi kan ikke støtte de frihedsbevægelser, som kæmper for at frigøre sig fra undertrykkere. Socialdemokratiet vil derfor, hvor vi kan, hvor og når vi får mulighed derfor, foreslå at gennemføre statslige bidrag til humanitær støtte til frihedsbevægelserne i Asien, Afrika og Latinamerika.

Vi har i socialdemokratiet vedtaget, at

Danmarks bistand burde planlægges for 1970ernes tiår. Vi ser forslaget om rullende udgiftsrammer for en 5 års periode som et fremskridt. Vi kan tilslutte os, at bistandens omfang når 0,7 pct. af bruttonationalproduktet i overensstemmelse med Pearsonrapporten, men vi beklager alligevel, at regeringen i sine spareforslag har nedskåret bistanden til udviklingslandene i årene fra 1972 til 1974, således at Danmark først i 1974-75 når de 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Det er ikke rigtigt at bruge bistanden til udviklingslandene til at bedre betalingsbalancen; det kan ikke være rimeligt, at udviklingslandene skal undgælde for regeringens fejlslagne økonomiske politik.

Socialdemokratiet er fortsat overbevist om, at den bedste bistandshjælp ydes på flersidig basis, altså gennem de internationale organisationer, men jeg vil gerne pege både på Pearsonrapportens og Jacksonrapportens analyse af det hidtidige bistandsarbejde, på den stærke kritik, der retter mod dette arbejde, som er udført, og på de forskellige mål, som de stiller op for arbejdet i de internationale organisationer. Det må fra dansk side være en særlig opgave i de internationale organisationer at følge denne kritik op, sådan at de kritiserede fejl rettes og de stillede forslag fremmes. Det må være en væsentlig forudsætning for den flersidige hjælp, at vi ikke accepterer, at den forsvinder i administration og omkostninger. Det er et væsentligt fremskridt, at man med hensyn til den faglige bistand nu forsøgsvis åbner mulighed for aftale om årlige rammebeløb; således at modtagerlandet frit kan vælge mellem de forskellige bistandsformer og inden for rammerne bestemme, hvilke aktiviteter det ønsker at finansiere, men der nævnes i lovforslaget intet om, hvilke kriterier man opstiller for, hvad man med et meget dårligt udtryk kalder prioritetslande, og på hvilken måde de skal udpeges. Jeg vil gerne præcisere, at det er vor opfattelse, at det bør ske for det første ud fra, hvilke muligheder